

Danielle Steel

De maîtresse

Als je naar vrijheid verlangt

vertaald door Jet van den Toorn

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Colofon

Copyright © 2018 voor deze uitgave
Grote Letter Bibliotheek, Deventer

ISBN 9789036438650

NUR 343

Gedrukt op papier met FSC-certificaat
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of
openbaar gemaakt op welke wijze dan ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van
Uitgeverij Grote Letter Bibliotheek,
Postbus 583, 7400 AN Deventer

Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met Uitgeverij
Luitingh-Sijthoff B.V., Amsterdam

© 2018 Danielle Steel

All rights reserved

© 2018 Nederlandse vertaling

Uitgeverij Luitingh-Sijthoff B.V., Amsterdam

Alle rechten voorbehouden

Oorspronkelijke titel: *The Mistress*

Vertaling: Jet van den Toorn

Omslagontwerp: bij Barbara

Omslagfotografie: Trevillion Images

Alle rechten voorbehouden

Voor meer informatie of bestellen

www.groteletter.nl

Voor Beatie, Trevor, Todd, Nick, Sam, Victoria,
Vanessa, Maxx en Zara,
mijn geliefde en fantastische kinderen.
Ik hoop dat jullie goede keuzes zullen maken
in het leven, en mocht dat niet zo zijn,
dat jullie de wijsheid en de moed zullen
hebben om andere keuzes te maken.
Ik hoop dat jullie gelukkig en gezond zullen
zijn, omringd door mensen die van jullie
houden en die het goed met jullie voorhebben.
Ik hoop dat jullie vreugdevol en zonder
grote problemen jullie levenspad zullen
kunnen bewandelen.
En vergeet alsjeblieft nooit, helemaal nooit
hoeveel ik van jullie houd.

Mama / DS

Het enorme motorjacht *Princess Marina* lag voor de kust van Antibes in de Middellandse Zee voor anker, niet ver van het beroemde Hôtel du Cap. Het was een warme junidag geweest en nu viel de schemering in. Vanaf de kust was het 150 meter lange jacht goed te zien. Een tiental dekknechten van de vijfenzeventigkoppige bemanning was het dek aan het dweilen, zoals elke avond wasten ze het zoute water van het schip. In de verte leken de dekknechten heel klein en dat gaf kijkers vanaf de wal een goed beeld van de geweldige omvang van het jacht. De ruimtes aan boord waren helder verlicht. Iedereen die bekend was met dat deel van de kust kende het jacht en wist wie de eigenaar was, al lagen er diverse vergelijkbare schepen in de buurt voor anker. De reusachtige superjachten waren te groot om aan te meren, behalve in havens die groot genoeg waren voor cruiseschepen. Het viel hoe dan ook niet mee om een schip met die afmetingen aan te meren, al was de bemanning nog zo talrijk en bedreven.

De eigenaar van het schip, Vladimir Stanislas, had elders in de wereld nog drie motorjachten, die ongeveer net zo groot waren. Ook bezat hij een bijna honderd meter lange zeilboot die hij van een Amerikaan had gekocht, maar die gebruikte hij zelden. Hij was het liefst aan boord van de *Princess Marina*, vernoemd naar zijn moeder, die was overleden toen hij veertien was. Het was een luxueus, drijvend praaleiland, en het had hem een fortuin gekost om het te laten bouwen.

Hij bezat ook een van de bekendste villa's aan de kust, in Saint-Jean-Cap-Ferrat, die hij van een beroemde filmster had gekocht. Maar aan land voelde hij zich nooit zo veilig, want in het oog springende villa's vielen in het zuiden van Frankrijk vaak ten prooi aan roofovervallen.

Buitengaats voelde hij zich beschermd. De meesten van zijn bemanningsleden hadden een intensieve veiligheidstraining gevolgd en wisten hoe ze zich tegen terroristen moesten weren. Hij had een compleet wapenarsenaal aan boord, inclusief een raketlanceringsysteem. Bovendien kon hij zich op het water snel verplaatsen.

Vladimir Stanislas was een van de rijkste mannen van Rusland, zelfs van de wereld.

Twintig jaar geleden had hij van de regering het monopolie verkregen voor de Russische staalindustrie. Dat had hij te danken aan de uitzonderlijk goede contacten die hij sinds zijn tienerjaren met sleutelfiguren had opgebouwd. Op een cruciaal moment waren er grote sommen geld betaald en hij had onvoorstelbaar veel verdiend, meer dan iemand voor mogelijk had gehouden. Hij had daarna grote investeringen in de olie gedaan en in bedrijfstakken over de hele wereld. Het was moeilijk om je een voorstelling te maken van de hoeveelheid geld die Vladimir had verdiend. Op zijn negenenveertigste was zijn geschatte vermogen veertig tot vijftig miljard dollar en dan ging het alleen over de zakendeals en investeringen die bekend waren. Hij beheerde het leeuwendeel van het nieuwe vermogen in Rusland. Vladimir stond op goede voet met hoge regeringsfunctionarissen, tot de Russische president aan toe, en hij kende ook andere staatshoofden. Het schitterende jacht dat als een sieraad in de schemering glinsterde, was slechts een bescheiden symbool van het belang van zijn relaties en zijn briljante kennis van zaken.

Vladimir werd zowel bewonderd als gevreesd. Wat hij in al die jaren had bereikt als

voornamen speler in het Russische bedrijfsleven had hem zowel de bewondering als de afgunst opgeleverd van zakenmannen over de hele wereld. Hij had de reputatie meedogenloos te zijn, en hij vergaf zijn vijanden nooit. Maar zij die hem goed kenden en zakendeals met hem hadden gesloten, wisten dat dat niet het hele verhaal was. Vladimir had ook een zachtere kant. Hij had een zwak voor kunst, hield van schoonheid en wist veel van literatuur.

Hij omringde zich het liefst met mensen van zijn eigen soort en had alleen Russische vrienden, die net als hij belangrijke industriëlen waren. En de vrouwen in zijn leven waren ook altijd Russisch geweest. Alhoewel hij een prachtig huis in Londen had, de villa in Zuid-Frankrijk en een spectaculair appartement in Moskou, ging hij alleen om met landgenoten.

Ondanks zijn gezag en invloed zag je hem in gezelschap makkelijk over het hoofd. Vladimir was een bescheiden man die liever niet opviel, al hield hij zelf zijn omgeving nauwlettend in de gaten. Hij koos ervoor zich eenvoudig te kleden en zich onopvallend te verplaatsen. Pas als je in zijn ogen keek, beseftte je wie en wat hij was: een man met oneindig veel macht. Zijn vooruitstekende kin en de kracht die zijn hou-

ding uitstraalde, gaven aan dat hij alles kreeg waarop hij zijn zinnen had gezet. Heel soms, wanneer hij lachte, gaf hij de indruk dat er ook warmte was.

Hij had de hoge jukbeenderen en het Mongoolse uiterlijk van zijn voorvaderen, en dat gaf hem iets exotisch. Al vanaf zijn jeugd voelden vrouwen zich tot hem aangetrokken, maar hij stelde zich nooit kwetsbaar op, voor niemand. Niemand was onmisbaar voor hem en hij had zijn wereld al heel lang volledig in zijn greep. Met minder nam hij geen genoegen. Niets in Vladimirs leven ging per ongeluk, alles paste in het grotere plan.

Vladimir was geen knappe verschijning in de klassieke zin, maar het was wel een interessante man. Hij had een lang, stevig lijf, blonde haren, scherpe gelaatstrekken en zijn ogen waren ijsblauw. Op de zeldzame momenten dat hij zich ontspande, leek hij hartelijk, en hij was een echte sentimentele Rus.

Hij had diverse minnaressen gehad sinds hij was opgeklommen in de wereld, maar in tegenstelling tot zijn collega's en tegenhangers wilde hij geen gezin stichten. Dat maakte hij meteen aan het begin duidelijk aan zijn vrouwelijke gezelschap. Hij had geen familie en maar weinig

vrienden en duldde geen handenbinders.

De meesten van zijn mannelijke kennissen hadden minstens één kind bij elke vrouw met wie ze een relatie hadden gehad, meestal omdat de vrouw erop aandrong, om haar financiële positie in de toekomst zeker te stellen. Vladimir weigerde in te gaan op zulke smeekbeden. Kinderen pasten niet in zijn plannen en hij had geen spijt van deze beslissing, die hij lang geleden genomen had. Hij was best vrijgevig voor de vrouwen met wie hij een relatie had, maar deed hun geen beloften voor de toekomst, en daar durfden ze trouwens ook niet op aan te dringen, net zomin als ze hem durfden te manipuleren. Vladimir was als een roofdier dat ieder moment kon toeslaan, altijd waakzaam en waarschijnlijk genadeloos als hij dwarsgezet werd. Er waren maar weinig mensen die de proef op de som wilden nemen en er was tot nu toe niet één vrouw in zijn leven geweest die dat had aangedurfd.

Natasha, zijn huidige metgezellin, met wie hij al zeven jaar samen was, wist dat een leven zonder kinderen een voorwaarde was om bij hem te kunnen zijn. Hij had duidelijk gemaakt dat er nooit sprake zou zijn van een huwelijk of de status die daarbij paste. En als dat eenmaal

zo was afgesproken, werd er verder over gezwegen. De vrouwen die getracht hadden hem van het tegendeel te overtuigen of geprobeerd hadden hem te bedriegen, waren de laan uit gestuurd met een keurig bedrag, dat echter niet te vergelijken was met wat ze anders aan de relatie hadden kunnen overhouden. Vladimir was gewiekst en sloot alleen compromissen als hem dat zakelijk goed uitkwam. Hij luisterde altijd naar zijn hoofd en niet naar zijn hart. Als hij goedgezind was geweest of kwetsbaar waar het vrouwen betrof, had hij nooit de positie bereikt die hij nu had. Al in zijn jeugd had hij geleerd alleen op zichzelf te vertrouwen. Daar plukte hij nog steeds de vruchten van.

Vladimir had grenzeloos veel macht en geld vergaard en genoot van wat hij bereikt had. Hij verweende zichzelf graag met allerlei speeltjes: zijn huizen, zijn jachten, de fantastische sportauto's, een vliegtuig, twee helikopters die hij continu gebruikte om de wereld rond te reizen en de kunstcollectie, die zijn passie was. Hij vond het belangrijk zichzelf met schoonheid te omringen en wilde van alles alleen het beste. Af en toe nam hij de tijd voor een pleziertje. Maar er was weinig tijd voor ontspanning; de zaken en de volgende deal gingen altijd voor.